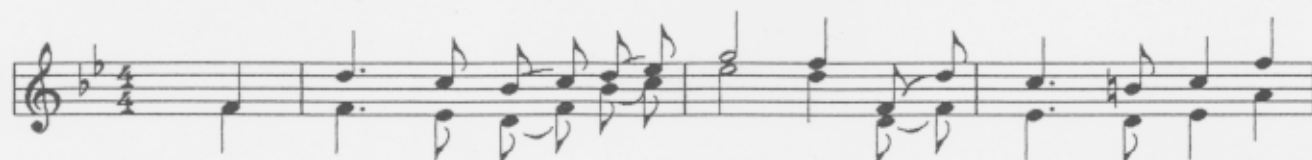
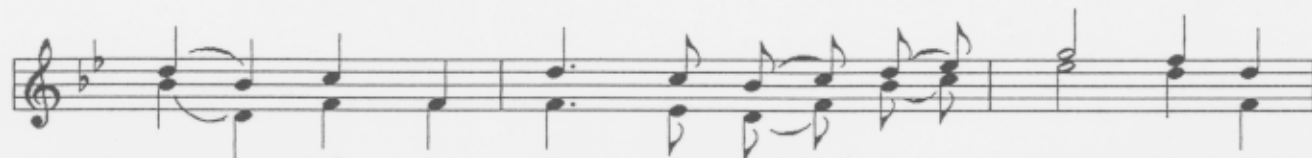

D'Liit wärdid wieder dänke!

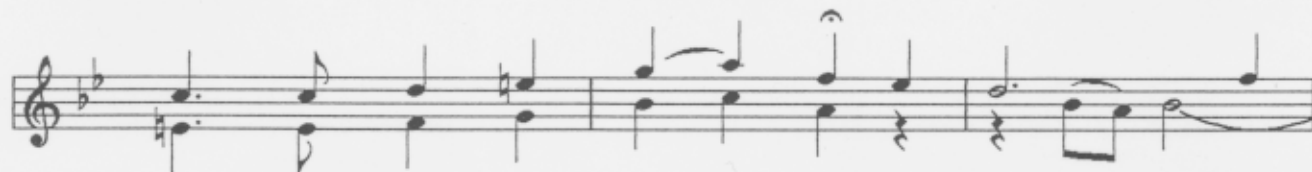
Emil Wallimann

1. D'Liit wär—did wie—der— dän—ke, mich— g'sunn—ti—ged im
 2. D'Liit wär—did wie—der— dän—ke, wenn ii mit em Rös—li
 3. Hit frei ich mich— am— Lä—be, la— d'Liit i Rueh la

Dörf—li z'gseh. Und das am hei—ter—hel—le Wärch—tig, wer
 tan—ze tue. Si wär—did wie—der— sä—ge, dä
 dän—ke. Und lä—be froh— mis— Lä—be, la

b'sorgt ächt dem der Stall voll Veh; } ja—ja—ja—ja—
 hätt der—hei—me an—ders z'tue; } ja—ja—ja—ja—
 mich vom Glück la län—ke; } ja—ja—ja—ja—

—ja— } wer b'sorgt ächt dem sis Veh.
 —ja—ja— } de g'wiss nu an—ders z'tue. (Jodel)
 vom Glück la län—ke.

